

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 4. novembra 2010 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Mariána Jarábka, v trestnej veci proti obžalovanému **M. L.**, pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 a iné, prejednal odvolania krajského prokurátora v Prešove a obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. marca 2009, sp. zn. 1T 2/08, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) napadnutý rozsudok **s a z r u š u j e** v celom rozsahu.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. a podľa § 226 písm. c/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov)

obžalovaný **M. L.**, nar. X.

o s l o b o d z u j e s a

spod obžaloby pre skutok pod bodom 2/, že :

po napadnutí poškodeného M. T., ako je uvedené v skutku 1/ dňa 10. októbra 2002 v čase približne o 23.30 hodine v K. na ul. P. napadol M. T. preto, aby ho neusvedčil zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ tohto rozsudku, ohľadne ktorého bolo vedené trestné konanie na Krajskom úrade justičnej polície Policajného zboru v Prešove pod ČVS : KÚV-19/OVVK-2001 tak, že ho ľavou rukou chytil za odev v oblasti krku, priložil mu presne nezistenú krátku guľovú strelnú zbraň kalibru 9 mm nezistenej značky k ľavému spánku, jedenkrát vystrelil, pričom poškodenému spôsobil početné zlomeniny kostí tváre s úplným oddelením tvárovej časti lebky od neukránia, v dôsledku čoho v krátkej dobe upadol do bezvedomia, následne jeho telo položil na zem držiac ho za odev, prikľakol ho kolenom, zbraň priložil o záhlavie poškodeného a opätovne jedenkrát vystrelil, čím mu spôsobil priestrel hlavy s fatálnym poranením skeletu lebky a tkaniva mozgu, ktoré ihneď po jeho vzniku za známk zlyhania riadiacej a regulačnej funkcie mozgu viedli k jeho smrti, následne telo previezol do lesného porastu zvanom B. nachádzajúcom sa v katastrálnom území K., kde bolo nájdené dňa 6. mája 2004,

právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) trestná vec v časti pod bodom 1/ napadnutého rozsudku **sa v r a c i a** krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 256 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) odvolanie krajského prokurátora **sa z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 19. marca 2009, sp. zn. 1T 2/08, opätovne uznal obžalovaného M. L. za vinného : v bode 1/ napadnutého rozsudku z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1 Tr. zák. (účinného do 31. augusta 2003) a v bode 2/ napadnutého rozsudku z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák. (účinného do 31. augusta 2003) na tom skutkovom základe, že :

1/ dňa 11. marca 2001 v dobe približne od 00.00 hodiny do 01.30 hodiny v K. na ul. H. pred barom G. po predchádzajúcej hádke a vzájomnom napádaní sa aj z dôvodu žiarlivosti s M. T., so strieborným zatváracím nožom s čepeľou zabrúsenou na oboch stranách s jej dĺžkou najmenej 15 cm, ktorý nosil pri sebe, na M. T. zaútočil tak, že ho opakovane bodol do oblasti trupu väčšou až veľkou intenzitou najmenej šesťkrát, čím mu spôsobil štyri bodné rany na ľavej bočnej strane hrudníka, lokalizované od pazušnej jamy až po ľavý rebrový oblúk smerujúce do oblasti srdca a pľúc, v dôsledku aktívnej obrany poškodeného hlboké iba 2 až 3 cm, jednu bodnú ranu v ľavom podbrušku pokračujúcu do bodnoreného kanála cez podkožie, ľavý predný brušný sval, podbrušnicu s prebodnutím kľučky tenkého čreva smerom zľava doprava hlbokú najmenej 15 cm a jednu bodnú ranu v ľavom podbrušku pokračujúcu do podkožia v dĺžke asi 6 cm neprenikajúcu do brušnej dutiny, ktoré zranenia si vyžiadali chirurgickú revíziu brušnej dutiny a dobu liečenia s práceneschopnosťou v trvaní 6 až 8 týždňov.

2/ po napadnutí poškodeného M. T., ako je uvedené v skutku 1/ dňa 10. októbra 2002 v čase približne o 23.30 hodine v K. na ul. P. napadol M. T. preto, aby ho neusvedčil zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ tohto rozsudku, ohľadne ktorého bolo vedené trestné konanie na Krajskom úrade justičnej polície Policajného zboru v Prešove pod ČVS : KÚV-19/OVVK-2001 tak, že ho ľavou rukou chytil za odev v oblasti krku, priložil mu presne nezistenú krátku guľovú strelnú zbraň kalibru 9 mm nezistenej značky k ľavému spánku, jedenkrát vystrelil, pričom poškodenému spôsobil početné zlomeniny kostí tváre s úplným oddelením tvárovej časti lebky od neukránia, v dôsledku čoho v krátkej dobe upadol do bezvedomia, následne jeho telo položil na zem držiac ho za odev, prikľakol ho kolenom, zbraň priložil o záhlavie poškodeného a opätovne jedenkrát vystrelil, čím mu spôsobil priestrel hlavy s fatálnym poraním skeletu lebky a tkaniva mozgu, ktoré ihneď po jeho vzniku za známok zlyhania riadiacej a regulačnej funkcie mozgu viedli k jeho smrti, následne telo previezol do lesného porastu zvanom B. nachádzajúcom sa v katastrálnom území K., kde bolo nájdené dňa 6. mája 2004.

Krajský súd za to obžalovanému M. L. uložil

podľa § 219 ods. 2 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003
ú h r n n ý trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. pre výkon uloženého trestu **ho z a r a d i l do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.**

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 mu uložil aj **ochranný dohľad na dobu 3 (troch) rokov.**

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. obžalovanému M. L. **uložil p o v i n n o s ť nahradiť** poškodenej strane C., pobočka M., **škodu v celkovej sume 12 772 Sk (dvanásťtisíc sedemsto sedemdesiat dva slovenských korún)** z titulu vynaložených nákladov na liečenie poškodeného M. T., zranení vzniknutých z 10. marca na 11. marca 2001.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. bola poškodená strana C., pobočka M., so zvyškom nároku na náhradu škody **o d k á z a n á** na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania krajský prokurátor v Prešove, obžalovaný M. L.

Odvolanie krajského prokurátora smerovalo proti výroku o treste. Podľa názoru prokurátora uložený trest je mierny, a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil výrok o treste a sám uložil obžalovanému prísnejší trest odňatia slobody, a to výnimočný trest v hornej polovici sadzby nad 15 rokov do 25 rokov. Navrhol tiež uloženie trestu prepadnutia veci – pištole, ktorá patrila obžalovanému.

Z písomných dôvodov odvolaní obžalovaného vyplýva, že namieta výrok o vine a treste v napadnutom rozsudku. Opätovne popiera spáchanie oboch skutkov – trestných činov, ktoré sú mu dávané za vinu. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ namietal hodnovernosť výpovedí utajených svedkov (č. 1, č. 2, č. 3) ako aj pravdivosť výpovede M. L. Poukázal tiež na nezákonný postup polície pri vypočúvaní tejto svedkyne a nevyhodnotenia rozporov v ich výpovediach zo strany krajského súdu.

Uviedol tiež, že samotný poškodený T. neuviedol, kto mu spôsobil poranenia. Poukázal tiež na skutočnosť, že zistené zranenia boli len povrchové a jediná bodná rana neohrozovala žiaden životu dôležitý orgán poškodeného, čo vyplývalo zo znaleckého posudku. Podľa názoru tohto odvolateľa nebolo preukázané, že obžalovaný spôsobil zistené

zranenia poškodenému a nebolo tiež preukázané, že by tieto poranenia smerovali k usmrteniu poškodeného.

Opätovne zdôraznil, že výpoveď svedkyne L. ako vierohodnú nemožno hodnotiť vôbec. Na svedkyňu bol nesporne vyvinutý istý nátlak, bola opakovane predvolávaná z Kežmarku do Banskej Bystrice, bola obvinená z trestného činu, ktorý evidentne nespáchala, jej „svedecká“ výpoveď bola získaná v procesnom postavení obvinenej, čo mimochodom dodnes nikto neriešil, a nakoniec výpoveď, ktorou začala obžalovaného usvedčovať bola získaná v čase, keď musela vyzdvihnúť zo škôlky maloleté dieťa. Je to prakticky jediný dôkaz proti obžalovanému, jeho hodnota je však veľmi malá a to nechcem rozoberať morálne „kvality“ tejto svedkyne, mimochodom majúcej nemanželské dieťa, v minulosti narkomanky atď. Povedané v skratke, svedkyňa sa musela rozhodnúť medzi dieťaťom a manželom a to nie zrovna dobrovoľne. Súdu sú nepochybne tieto okolnosti známe, ale ide o dôkazy v prospech obžalovaného, takže...

Je teda nesporné, že súd uznal v tomto bode obžalovaného vinným z pokusu trestného činu vraždy napriek tomu, že :

- túto verziu vyvrátil sám poškodený
- súd nezistil ani len to, akým nožom bol čin spáchaný
- nebol ohrozený žiadny životne dôležitý orgán poškodeného
- nebolo preukázané, že by sa poškodený aktívne bránil
- absentujú tzv. obranné zranenia na rukách a predlaktiach
- čin sa nemohol podľa znalcov stať tak, ako ho opisuje svedkyňa L.
- typ noža, akým mal byť podľa súdu čin spáchaný neexistuje
- pre kvalifikáciu činu absentuje veľká sila a prudkosť útoku
- na mieste údajného činu sa nenašli žiadne stopy
- výpovede utajených svedkov boli preukázateľne vyvrátené.

Nebol teda presne zistený skutkový stav veci a dospieť za takejto dôkaznej situácie k záveru o vine obžalovaného možno iba pri porušení základných zásad trestného poriadku, čoho sa žiaľ súd nevyvaroval.

Vo vzťahu k skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku obžalovaný namietal hodnovernosť svedka P. F., ktorý mal priamo vidieť ako obžalovaný zastrelil poškodeného. Uviedol, že jeho tvrdenia a popisovanie priebehu činu je v nesúlade s objektívnymi dôkazmi, najmä zisteniami znalcov z odboru súdneho lekárstva a znaleckým posudkom z oblasti balistiky.

Poukazuje na rozpory vo výpovedi svedka ohľadom poradía striel a ich smerovania. Pričom znalci nepotvrdili teóriu druhého výstrelu tak, ako to popísal svedok a z vykonaného vyšetrovacieho pokusu na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že priloženiu zbrane a jej nasmerovaniu pod uhlami, ako to ukázal svedok nezodpovedalo možnosti poranení ako boli zistené z predloženej lebky poškodeného. Ďalej obžalovaný v odvolaní uviedol, že na mieste činu, teda miesta, ktoré označil svedok, sa nenašli žiadne stopy, ktoré by sa tam inak mali nachádzať (biologický materiál, zástrel v podlahe, na dverách garáže,...). Odvolateľ tiež poukázal na skutočnosť, že v čase spáchania činu bol v spoločnosti svedkov M., J., ktorí to potvrdili.

Opätovne zdôraznil, že súdom prvého stupňa „v rozumnej miere“ zistený skutkový stav vychádza iba z jedného jediného dôkazu a to výpovede policajta a súčasne jediného svedka P. F. Súd tento dôkaz označil ako absolútne vierohodný a nič na tom nemení ani skutočnosť, že všetky ostatné dôkazy vierohodnosť tohto svedka nielenže spochybňujú, ale v celom rozsahu vyvracajú.

Dôkazy, ktoré vo veci boli vykonané možno rozdeliť takto :

- 1/ Výpoveď svedka F., ktorá nekorešponduje so žiadnymi inými dôkazmi a dokonca ani s výrokovou časťou rozsudku.
- 2/ Znalecké posudky z odboru zdravotníctva, ktoré sú bez ohľadu na to, či boli predložené obžalobou alebo obhajobou v rozpore s výpoveďou svedka F. v rozpore vzájomnom a tiež aj s rozsudkom (MUDr. Š., MUDr. M., MUDr. S., MUDr. Š).
- 3/ Znalecké posudky z odboru balistiky, ktoré tiež nekorešpondujú s výpoveďou svedka F., znaleckými posudkami z odboru zdravotníctva a tiež aj s rozsudkom (Ing. J., Mgr. Z.).
- 4/ Svedecké výpovede osôb blízkych poškodenému (P., I.)

5/ Svedecké výpovede osôb blízkych obžalovanému (J., B.)

6/ Svedecké výpovede nestranných svedkov (L., M., K.)

Je teda nesporné, že súd :

1/ neúplne zistil možný mechanizmus zranenia poškodeného

2/ nepreukázal, že bez akýchkoľvek pochybností presne definoval miesto spáchania činu

3/ nevie, akou zbraňou bol čin vlastne spáchaný

4/ nevyvrátil fakt, že motorovým vozidlom obžalovaného nebolo možné transportovať telo poškodeného

5/ nezistil ako došlo k nájdeniu tela poškodeného

6/ nevyvrátil alibi obžalovaného.

Vykonanými dôkazmi teda nebolo preukázané ani spáchanie druhého skutku obžalovaným.

Doplňkom odvolania poukázal na nedôveryhodnosť svedka (vyšetrovateľa) S. R., ktorý je v súčasnosti trestne stíhaný.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam je zrejmé, že Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom, podľa názoru obžalovaného, rozhodol v rozpore so zákonom, preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky tento rozsudok zrušil a obžalovaného M. L. oslobodil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí prečítaním znaleckých posudkov podaných MUDr. A. Š. a Mgr. G. Z., odborného vyjadrenia Ing. E. B. z prevádzky P., úradného záznamu – informácie z Archívu zboru väzenskej a justičnej stráže v Leopoldove a súdnych rozhodnutí Okresného súdu Humenné, sp. zn. 0 Tp 44/2010 z 27. augusta 2010, a Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7 Tpo 28/2010 z 9. septembra 2010, zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

K oslobodzujúcej časti rozsudku :

Krajský súd na objasnenie skutku pod bodom 2/ podanej obžaloby (bod 2/ napadnutého rozsudku) vykonal rozsiahle dokazovanie, pričom mnohé dôkazy sám inicioval a zabezpečil, čím vlastne nahrádzal činnosť orgánov prípravného konania. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k tomuto skutku, krajský súd svoje skutkové zistenia a právne posúdenie založil na výpovedi svedka P. F. Tento svedok uviedol, že 10. októbra 2002 okolo 23.30 hod. obžalovaný L. chytil poškodeného T. za odev v oblasti krku ľavou rukou, zatlačil ho smerom k dvojkrídlovej drevenej bráne a dvihol pravú ruku, v ktorej mal pištoľ čiernej farby, bez tlmiča, túto mu priložil k hlave v oblasti pravého oka, pod oko a stlačil spúšť. Obžalovaný držal stále poškodeného, položil ho na zem na ľavý bok, priklákol ho a priložil mu zbraň na pravý spánok hlavy a znovu vystrelil.

Na príkaz obžalovaného mu ho pomohol naložiť do jeho auta – zadnej časti. Výstrely vnímal zvukovo len ako slabé tlápnutie. V čase výstrelov bol od obžalovaného s poškodeným 4 - 5 m, bola tma, no dalo sa vidieť. Zem bola vlhká.

Výpoveď tohto svedka, ktorý mal priamo vidieť obžalovaného ako v kritický čas zastrelil poškodeného je však spochybnená skutočnosťami a objektívnymi závermi znalcov z odboru súdneho lekárstva a balistiky, ako aj výpoveďami niektorých svedkov. S týmito okolnosťami sa však krajský súd dôsledne nevysporiadal. Zo zistenia MUDr. Š. a MUDr. M. je zrejmé, že v lebke nebohého boli zistené dve strelné poranenia, no jedno z nich nezodpovedá tvrdeniu svedka F., že obžalovaný strelil do pravej spánkovej časti. Znalci zistili vstrel na záhlaví. Tiež uviedli masívny rozsah krvácania pri strelnom poranení, ktoré by malo zanechať kaluž krvi. Znalci žiadne strely pri pitve nenašli, a tak podľa ich záverov, tieto museli vyjsť von. Z vyjadrenia znalca z odboru balistiky Ing. J. J., je tiež zrejmé, že projektily neostali v tele nebohého a za predpokladu, že strela opustila telo, musela by pôsobiť na plochu, ktorá sa nachádzala tesne za poškodeným. Ďalej uviedol, že zvukový efekt výstrelu ľudské ucho vníma ako "švihnutie bičom", resp. "ostrý tresk".

Svedok Š. L. (č. l. 1469) na hlavnom pojednávaní potvrdil, že o garáž a priestory okolo nej sa v kritickom období každodenne staral (čistil, zametal, kontroloval), no žiadnu krv nikdy nenašiel, resp. nevidel. Ani mechanické poškodenie dverí garáže, chodníka a nenašiel žiadne kovové predmety. Vychádzajúc z výpovede svedka F. a jeho popisu miesta činu

a spôsobu jeho vykonania, by logicky takéto stopy ("následky") museli na uvedenom mieste zostať.

Záver krajského súdu, aj keď sa oprel o správu SHMÚ, že stopy krvi "mohli" byť rozptýlené slabým trvalým dažďom trvajúcim 6 hodín po spáchaní skutku je len teoretický. Pretože už z výpovede svedka F. nevyplýva, že v čase streľby pršalo. Práve naopak, bolo po daždi: "zem bola mokrá, keď sa jej dotkol", teda dažď sa v lokalite mesta Kežmarok síce vyskytol, no zrejme nie stále a na celom území mesta.

Rovnako nikto nepotvrdil, že v čase činu a v priestore, uvádzanom svedkom, by niekto počul výstrel, pričom v tichom nočnom čase je "ostrý tresk", ako zvukový efekt výstrelu popisoval balistik, nepochybne počuteľnejší ako počas dňa.

Svedok J. M. (č. l. 1442), ktorého zistil a zabezpečil až krajský súd, na hlavnom pojednávaní uviedol, že v kritický večer v čase od 19.30 hod. bol v spoločnosti obžalovaného. Až okolo 24.00 hod., jeho spolu so švagrom, obžalovaný odviezol na hotel, kde bývali. Krajský súd sa s týmito tvrdeniami tohto svedka, hoci ho považoval za hodnoverného, dôsledne nevysporiadal. Len konštatovanie, že časový rozdiel 30 – 60 min. súd nepovažuje za podstatný rozpor, lebo išlo o nočnú hodinu, svedkovia požívali alkohol a vypovedali po dlhšej dobe, nie je dostačujúce. Pretože ide o dôležitý časový úsek, kedy sa mal, podľa priameho svedka (obžaloba i krajský súd ustálili 23.30 hod.) stať závažný trestný čin.

Odvolačiaci súd po preskúmaní všetkých vykonaných dôkazov vzťahujúcich sa na skutok pod bodom 2/ obžaloby (i napadnutého rozsudku) dospel k záveru, že za danej dôkaznej situácie existujú dva proti sebe stojace okruhy dôkazov. Jedna skupina dôkazov, ktorú prezentuje výpoveď svedka F. má preukazovať spáchanie žalovaného skutku obžalovaným. Druhá skupina dôkazov, ktorú prezentuje svedok M. túto skutočnosť vylučuje. Pri hodnotení hodnovernosti jednotlivých tvrdení odvolací súd vychádzal zo skutočnosti, že výpoveď, resp. tvrdenia svedka F. sú čiastočne spochybnené objektívnymi zisteniami, ktoré nepotvrdzujú spôsob, akým mal byť podľa tohto priameho svedka, zastrelený poškodený obžalovaným - sporné je miesto vstrelov na hlave poškodeného, nenájdenie žiadnych stôp na mieste, ktoré bolo označené za miesto činu. Zo znaleckého posudku MUDr. Š. vyplýva, že mohlo ísť iba o jedno strelné poranenie hlavy vstreľom v záhlavovej kosti a výstrelom v čelovej kosti. Pričom trieštivú zlomeninu tvárových kostí nemožno

jednoznačne vysvetliť strelným poranením, chýbajú charakteristické markanty strelného poranenia, mohla vzniknúť aj úderom pevným predmetom. Nik nepočul výstrel, pochybnosti o označení miesta nálezu tela zavraždeného. Na strane druhej tvrdenia svedka M. o dátume a hodine stretnutia a pobytu s obžalovaným, a vysvetlenie prečo si na to pamätá, ktoré predniesol na hlavnom pojednávaní, sú logické a presvedčivé.

V tejto súvislosti je treba poukázať na skutočnosť, že námietky voči hodnovernosti výpovede svedka (vyšetrovateľa) S. R., ktorý o.i. vypovedal o zistení miesta tela nebohého T., sú prehĺbené skutočnosťou, že je trestne stíhaný a nachádza sa vo väzbe.

Z posudku znalca Mgr. G. Z. (odbor Strelné zbrane a výbušniny) vyplýva, že najpravdepodobnejšou zbraňou, ktorou spôsobila strelné poranenie – priestrel lebky nebohého – o rozmeroch 12 x 13 mm a výstrelom 12 x 18 mm je strela z náboja kalibru 45 Auto (11,43 mm) alebo 44 Remington Magnum.

So zreteľom na tieto skutočnosti, je potrebné konštatovať, že v predmetnej trestnej veci stoja proti sebe dôkazy, ktoré napriek existujúcemu podozreniu, vyvolávajú pochybnosti o vine obžalovaného L. vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby (i napadnutého rozsudku). Keďže krajský súd sám zabezpečil a vykonal v podstate všetky dostupné dôkazy, týkajúce sa uvedeného skutku, nie je možné prípadnými ďalšími (známymi) dôkazmi odstrániť tieto protiklady. Doplneným dokazovaním pred odvolacím súdom sa ešte viac prehĺbili. Za danej dôkaznej situácie je preto potrebné vychádzať zo zásady in dubio pro reo, a tak v pochybnostiach rozhodnúť v prospech obžalovaného. Pokiaľ tak súd prvého stupňa neurobil, pochybil, keď ustálil, že obžalovaný M. L. nepochybne spáchal skutok pod bodom 2/ obžaloby. Odvolací súd preto toto pochybenie odstránil, keď zrušil napadnutý rozsudok a na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní sám ustálil skutkový stav tak, že nebolo preukázané, že obžalovaný M. L. spáchal skutok – trestný čin uvedený pod bodom 2/ obžaloby a tomuto zistenému skutkovému stavu zodpovedá právne posúdenie podľa § 226 písm. c/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov). Odvolací súd, preto po zrušení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa sám rozhodol o obžalobe tak, že obžalovaného oslobodil spod skutku uvedeného pod bodom 2/ v zmysle § 226 písm. c/ Tr. por., nakoľko o vine obžalovaného v tomto bode nebolo možné rozhodnúť bez akýchkoľvek pochybností.

K zrušujúcej časti rozsudku :

Rozhodnutie krajského súdu o vine v bode 1/ je predčasné a preto nezákonné. Je založené na neúplnom zistení skutkového stavu, ktorý vychádza z neúplného dokazovania a vykonania dôkazu nezákonným spôsobom.

Krajský súd po prednesení záverečných rečí a posledného slova (na hlavnom pojednávaní konanom 16. marca 2009) odročil hlavné pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku na 19. marca 2009. Po otvorení hlavného pojednávania predseda senátu oznámil, že v zmysle § 218 ods. 1 Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb.) bude doplnené dokazovanie výsluchom znalca MUDr. G., čo sa aj stalo. Je nepochybné, že súd vzhľadom na záverečnú poradu môže postupovať v zmysle § 218 ods. 1 Tr. por., avšak o tom, že sa doplní dokazovanie a v akom rozsahu musí informovať účastníkov konania; najmä, keď hlavné pojednávanie bolo odročené na vyhlásenie rozsudku o viacdňovú lehotu. Zo spisu, ako aj z vyhlásenia obhajcu obžalovaného je zrejmé, že JUDr. K. bol poverený substitúciou na vyhlásenie rozsudku. Je preto logické, že on a ani obžalovaný nemohli byť pripravení na aktívnu a so znalosťou veci vykonávanú obhajobu. Toto právo im zaručuje Trestný poriadok a Dohovor o ľudských právach, ktorým je Slovenská republika viazaná, čím bolo zásadným spôsobom porušené právo obžalovaného na obhajobu. Toto pochybenie súdu nemôže konvalidovať ani formálny súhlas obžalovaného, aby ho na hlavnom pojednávaní zastupoval substitút jeho zvoleného obhajcu, ktorý mal plnomocenstvo len na zastupovanie pri vyhlásení rozsudku. Treba tiež uviesť, že druhý zvolený obhajca obžalovaného, ktorý nebol prítomný, vôbec nebol upovedomený (ako to vyplýva zo spisu), že krajský súd bude dopĺňať dokazovanie. Svoju neúčast' ospravedlnil 17. marca 2009 s vedomím, že bude len vyhlásený rozsudok. Uvedené pochybenia bude musieť súd prvého stupňa odstrániť na novom hlavnom pojednávaní a so zreteľom na listinné dôkazy, ktoré vykonal odvolací súd na verejnom zasadnutí, bude nutné na hlavnom pojednávaní vykonať ďalšie dôkazy. Najmä vypočuť znalca MUDr. A. Š. vzhľadom na jeho závery v podanom znaleckom posudku ohľadne poranení, ktoré utrpel M. T. 11. marca 2001, následne sa vysporiadať s vyjadrením M. T., že obžalovaný mu v kritický čas nespôsobil zistené zranenia. Opätovne vypočuť svedkyňu M. L. na otázky navrhované obhajobou. O. i. tiež pokúsiť sa objasniť príčinu zmeny jej výpovede, najmä vzhľadom na indície vyplývajúce zo spisu, ktoré naznačujú, že sa mala stretávať s vyšetrovateľmi i mimo oficiálnych predvolaní na výsluch. Prípadne vykonať ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie sa ukáže

byť nevyhnutné pre náležité objasnenie skutkového stavu veci a preverenia zákonnosti vykonaných dôkazov.

Úlohou súdu prvého stupňa bude odstrániť vytýkané pochybenia, vykonať naznačené úkony a následne rozhodnúť v súlade so zisteným stavom veci a zákonom. Pritom treba poznamenať, že za doterajšieho stavu dokazovania nebol preukázaný, bez akýchkoľvek pochybností, úmysel obžalovaného usmrtiť poškodeného.

So zreteľom na uvedené odvolací súd neakceptoval odvolanie krajského prokurátora a preto ho zamietol ako neodôvodnené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 4. novembra 2010

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová